

»Хайде ма, Киро, море, заведи
Да си тѣлото, море, помилвамъ.«
И си въ кошара, море, отиде
Тамъ си Кулата, море, намѣри
Съсѣ дванаесетъ, море сегмене.
Сабя си Стоянь, море, вѣргѣше
И на Кулата, море, думаше:
»Куло ле Кула, море, Байряктаръ!
Що сѣдишь, Куло море, съ тѣлците,
Тѣй ли са ловать, море, хайдуци?«
И му главата, море, отсѣче.
Сегмене му са, море, молѣха:
»Стоене, Стоянь море, Алтжидж!
На насъ живота, море, опрости,
Да ходимъ здрави, море, по свѣтътъ
И тебе доле-горе, море, да хвалимъ,
И твое хитро, море, юнаштво,
Кога ни хитро, море, затвори
При Кировите, море, гѣлета.«

Другъ войвода, който е ходилъ 10 години по Стара-
планина, е билъ Кара-Танасъ, родомъ изъ Жеравна.
Той е водилъ съ себѣ си не повече отъ десетъ души;
но ниде не е могла да го разбие потерята. Баща ми
разказваше, че неговите момчета сж биле се »отборъ-
отбрани«, се »лики-прилики«; а оружието имъ и дрѣ-
хите имъ биле еднакви, отъ едно сукно скрофни. Тоя
Кара-Танасъ има нѣколко пѣсни. Ето ви двѣ:

1.

Слжницето трѣпти захожда, —
Танасъ войвода излѣзва
Изъ Копеклийска кория; —